

TWEEDE

Bij de vele filmfestivals die jaarlijks worden gehouden heeft het van 17-22 mei te Antwerpen gehouden Tweede Benelux Filmfestival van experimentele, kunst- en poëtische films dit jaar aan belangrijkheid gewonnen. De start in 1963 van dit door het Belgisch Nationaal Centrum voor Moderne Kunst georganiseerde festival was een beetje aarzelend. In 1965 konden de organisatoren zich verheugen op meer inzendingen van klasse, getuige de lijst van makers der ingezonden films. Op de titelrol van de geprojecteerde film zagen we de namen van o.a. Gerard Vandenberg, Max de Haas, Bob Kommer, Herman Wuyts, Hugo Claus, Rob Houwer, Roland Verhavert, Raoul Servais, Jan Keja, E. Viegers en Max Arab.

Er werden 33 films ingezonden, waarvan 13 op 16 mm, de overige op 35 mm. Tijdens de voortreffelijke projectie in het Gevaert Auditorium te Antwerpen viel het verschil tussen de 16 en 35 mm's nauwelijks op.

Elf films werden bekroond, waaronder 6 Nederlandse. Het totaal aantal Nederlandse inzendingen bedroeg 8.

Wat de bekroonde films betreft heeft op mij de film **'De vier Heemskinderen'** van Patrick Ledoux (België) de meeste indruk gemaakt.

Het filmverhaal is gebaseerd op de vertelling van de geschiedenis der vier heemskinderen, die niets anders in de wereld bezaten dan een paard, dat hen overal heen bracht. De maker vertelt in zuivere filmtaal deze geschiedenis, zonder dat men de kinderen en het paard ziet. De vaak indringende beelden doen de toeschouwer zich als een van de ruiters op het paard wanen. Het verfilmen van een dergelijk verhaal leidt vaak tot het maken van diareeksen, in plaats van 'movie', bewegende film dus. Mede door 'zooms', 'pans' en 'travelling' van de camera werd deze film tot een zeer knap en boeiend werkstuk. **'De vier Heemskinderen'** werd onderscheiden met de tweede prijs voor de poëziefilm. (In de klasse poëziefilm en poëtische film werd de 'Sinjaal'-prijs niet toegekend.)

De tweede prijs voor de poëtische film ging naar **'De schaatsenrijder'** van Gerard Vandenberg (Nederland). We volgen een schaatsenrijder tijdens een tocht door het Nederlandse landschap. De perfecte cameravoering is opvallend. Het slot is voor mij helaas minder aanvaard-

BENELUX FILMFESTIVAL TE ANTWERPEN

baar. Na een moeizame tocht over sloten en plassen is de schaatsenrijder door de onbetrouwbaarheid van het ijs genoodzaakt terug te keren. Hij keert om en we zien nog een reeks van shots van de terugtocht. Naar mijn mening had Vandenberg er beter aan gedaan de film te beëindigen, toen de schaatsenrijder constateerde dat hij de lange tocht in feite voor niets had gemaakt omdat de natuur hem te slim af was. Deze scène was het hoogtepunt van de film en de daarna komende beelden zijn overbodig.

'**Albisola Mare Savona**' van Roland Verhavert (België) ontving de tweede prijs voor de experimentele film. De film werd opgenomen in Savona aan de Italiaanse Riviëra, waar een aantal moderne kunstenaars hun ateliers hebben. We zien beelden van werkende schilders en beeldhouwers, afgewisseld door shots van het mondaine strandleven en het stadsleven van Savona. Het is een ietwat moeilijke film, die toch duidelijk

de sfeer waarin deze 'modern art' kunstenaars leven weergeeft. Het scenario werd geschreven door Ivo Michiels, terwijl de cameravoering in handen van Herman Wuyts was.

'**Jam obsession**' van André Cavens (België) is een film met 'fijne' beelden. Beelden waarvan een goede film zou zijn te maken. De maker is echter te vaag in zijn bedoelingen geweest, zodat u mij niet naar de inhoud moet vragen. De film was mij te experimenteel. Daarom kende de jury misschien juist de tweede prijs voor de experimentele film toe.

De signaalprijs (eerste prijs) voor de experimentele film ging naar '**Essentieel**' van Jos Pustjens (België). Ook een vage film en wellicht daarom ook 'experimenteel'.

'**De valse noot**' van Raoul Servais (België) kreeg de signaalprijs voor de beste animationfilm. De tweede prijs ging naar E. Viegers (Nederland) voor zijn produktie '**Mac Doodle and the seven**

wonders of the world'. Evenals 'De valse noot' een voortreffelijke moderne film. Zowel Servais als Viegers wijken af van het bekende animationrecept een aantal getekende figuren, die geanimeerd worden. In 'Mac Doodle' ontmoet het getekende hoofdfiguurtje geanimeerde uitgeknipte fotofiguren (mooie dames, zowel als bootjes). Voor mij zouden echter 'five wonders' genoeg zijn geweest. Ik had de indruk dat ook hier de maker geen raad met het einde wist. '**Droom zonder einde**' van Max de Haas (Nederland) werd een eervolle vermelding toegekend.

Tenslotte drie opmerkelijke Nederlandse films, die in vorige nummers van Smalfilm uitvoerig werden besproken.

'**De perfectionist**' van de jonge filmer Jan Keja werd onderscheiden met de signaalprijs voor de korte speelfilm.

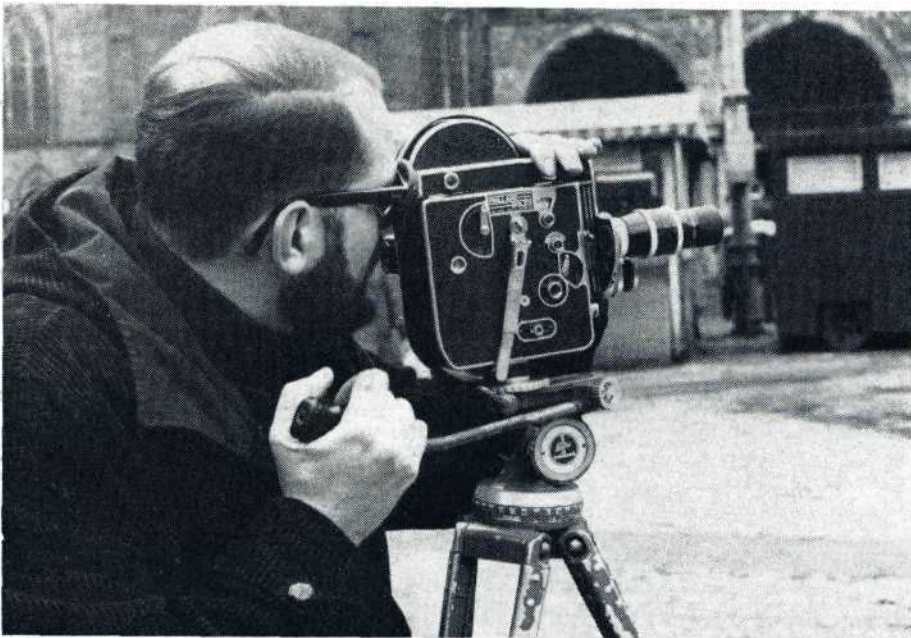
Het was voor mij een openbaring '**Aanmelding**' van Rob Houwer te kunnen aanschouwen. Een fijne film. Rob Houwer weet een film te maken die duidelijke filmtaal spreekt en toch een produkt is van de moderne zienswijze der derde generatie van filmers.

Opmerkelijk was het in dit gezelschap van beroepsfilmers de film '**Ich ganz grosz**' van Max Arab tegen te komen. Men zou verwachten dat een vrije filmer (een uitdrukking van de filmjournalist B. Bertina voor sommige van onze 'top'-amateurfilmers) bij een festival als dit misschien een heel klein 'pootje' aan de grond zou krijgen. Het tegendeel is waar. Arab werd onderscheiden met twee prijzen: de signaalprijs voor het beste scenario en de Filmprijs van de filmgroep 58, een eer die alleen hem te beurt viel. Bij het toekennen van de signaalprijs voegde jurylid Rik Kuijpers hieraan nog de bijzondere gelukwensen van de jury toe. Volgens één van de deskundigen was 'Ich ganz grosz' één van de weinige films op dit festival, die een bevredigend einde had.

Het is te hopen dat de onderscheidingen van dit festival Max Arab stimuleren op de ingeslagen weg voort te gaan.

Samenvattend kan ik zeggen dat het peil van de Nederlandse inzendingen hoger was dan de Belgische, hetgeen juryvoorzitter Paul de Vree ook in zijn toespraak bij de prijsuitreiking constateerde. Dat is een uitspraak waar de Nederlandse filmwereld terecht trots op kan zijn.

Max Arab tijdens een filmopname.

Fraaie bekroningen voor Max Arab